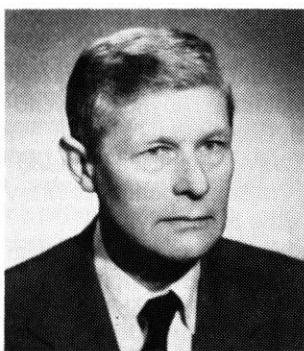

Dne 28. 5. 1993 zemřel po dlouhé těžké nemoci ve věku nedožitých 74 let prof. MUDr. Miloš Vorreith, CSc.

Běžná, strohá věta. Po každé trochu jiná a vždy znamenající totéž - umřel člověk. Zemřel člověk, o kterém cítíme potřebu říci více všem, kteří neměli to štěstí osobně ho znát.

Začít bychom mohli výčtem vědeckých a pedagogických hodností a nepřeberným množstvím publikovaných prací, přednášek a studií. Dovíme se z nich, že jako žák prof. Jedličky a prof. Šikla byl jejich rovnocenným nástupcem a dnes se stal dalším z řady legendárních postav oboru patologické anatomie. Už nám ale nic neřeknou o tom, že se za jménem prof. M. Vorreith skrývá mimořádná a silná osobnost. Člověk s vysoce humánním a etickým cítěním, který celý svůj život věřil v pravdu a sociální spravedlnost a který za svým přesvědčením pevně stál a bez ohledu na následky je hájil. Člověk Bohem obdařený nesmírnou trpělivostí, laskavostí, chutí pomoci a pedagogickým nadáním. Vlast-

nostmi, pomocí kterých se mu podařilo vychovat další generaci patologů.

Dostanete-li v životě možnost se takovému člověku přiblížit, umíte-li naslouchat a máte-li to štěstí, že se můžete považovat za jeho žáka, nelze na to zapomenout. Nezapomněly na to celé generace studentů. A my jsme, pane profesore, naslouchali. Dnes, při této smutné příležitosti, kdy tyto řádky píšeme, už víme, že jsme Vám naslouchali. Bezpečně to víme. Už nikdy nebudeme moci přijít za Vámi, lámeme-li si hlavu nad nesnadnou biotickou diagnózou či se svými drobnými trampotami nebo životním neúspěchem. Přesto podvědomě se k Vám při tom hledání obracíme a odpovídáme si na své otázky ovlivnění Vaším životním postojem a filozofií.

Po absolvování pražské lékařské fakulty UK jste roku 1949 nastoupil do aktivní vojenské služby a pochopení významu patologie v rámci vojenské zdravotnické služby Vás vedlo k založení patologickoanatomického oddělení Ústřední vojenské nemocnice v Praze v roce 1955, v jehož čele jste stál do roku 1977. Náhoda tomu chtěla, že jsme se my, Vaši žáci, dostali na oddělení, které jste v Ústřední vojenské nemocnici v Praze vybudoval, a byli bychom šťastni, kdyby se nám podařilo alespoň zlomek toho, co jsme se od Vás naučili, předat našim mladším kolegům.

Díky Vám.

Hrabal, Suchomelová